

**Hoge Heren,
hoge sferen**

Opgedragen aan koning Boudewijn
en koningin Fabiola zaliger

Hoge Heren, hoge sferen

Hoedo, een kindorseksnetwerk?

Rein Volstrektetilte

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval.

© 2024 Rein Volstrekestilte

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de auteur.

DEEL A

INLEIDING / 8

I. BEVREEMDENDE GEBEURTENISSEN

- 1: Een telefonische intimidatie / 15
- 2: Een kinderseksnetwerk / 19
- 3: Het bezoek van een vrijwilligster (1) / 25
- 4: Een uitstapje naar Keerbergen / 33
- 5: Een satanische doodsbedreiging / 42
- 6: Het bezoek van een vrijwilligster (2) / 46
- 7: Een middenklasse-gezin / 53

II. EEN ZOEKTOCHT NAAR DE WAARHEID

- 8: Ziekmakende Kattina's / 68
- 9: Een recensie, een overheid en wetten / 78
- 10: De doofpotten zitten vol... / 85
- 11: Kerst, koningshuizen en politiek / 91
- 12: De strijd van het netwerk / 97
- 13: Een overbuur en een zweethutritueel / 104

III. EEN ULTIEME STRIJD OP LEVEN EN DOOD

- 14: Een moordpoging door een zoon / 116
- 15: Een medeplichtige vader / 126
- 16: deWitte komt een foto nemen / 128
- 17: Brussel, Mengele en de KKK / 133
- 18: Een tweede zweethutritueel / 140
- 19: Grote namen bepalen de uitkomst / 146
- 20: Aan Koningin Fabiola / 153

DEEL B

INLEIDING / 160

I. GENT WEERT ZICH

- 1: Een Groep van Wijzen / 167
- 2: De Gentse politie werkt in opdracht / 171
- 3: En nogmaals volgt een aanslag / 177

II. APPENDIX

1. Protest tegen de schending ... / 184
2. Wat ik wil is... / 187
3. En nu?... / 189

DANKWOORD / 191

NOG EVEN PRAKTISCH / 194

NOTEN / 197

'Er moet volledige klaarheid komen over dit drama, zijn oorsprong en zijn vertakking, binnen een redelijke termijn.'

'De strijd zal moeten doorgezet om te voorkomen dat andere kinderen, hier en elders in de wereld, slachtofferzouden worden van mishandeling. Dat is de verbintenis, die de koningin en ikzelf aangaan, tegenover al diegenen, die lijden onder de verdwijning of het overlijden van een kind.'

'De koningin en ik zijn ervan overtuigd dat dit drama de aanleiding moet zijn voor een grondige mentaliteitswijziging in ons land. Al wie gezag uitoefent, moet in de eerste plaats blijk geven van nederigheid en bereidheid tot zelfonderzoek.'

Koning Albert II over het Dutroux-drama in Het Laatste Nieuws, 19/20 oktober 1996

INLEIDING.

Lieve Johan,

Wat hebben we genoten van de korte ogenblikken en gestolen momenten waarin we vroeger bij elkaar konden zijn. Onze vaste ontmoetingsplek was het destijds befaamde Schippershuis in Gent, waar we ons tijdens de middagpauze van school – jij laatstejaars Gents conservatorium, ik de in het groen gestoken Sint-Bavogirl -, verschole voor de mogelijke nieuwsgierige of controlerende blikken van buitenaf.

Meer dan eens hield mijn strenge oudste zus voet bij stuk dat ik niet kwam opdagen voor het gebruikelijke middagmaal in de mess van de toenmalige Regie voor Telegrafie en Telefonie, waarbij onze vader werkte. Het was telkens een leugentje verzinnen in de trant van een geschrapte les of een vervroegd studie-uur, tot de zus in kwestie het opgaf en ermee ophield mijn gangen te willen nagaan. Hoe kon zij - vijf jaar ouder maar nog nooit gebeten door de verliefdheidsmicrobe – begrijpen dat ik helemaal weg was van jou en op mijn roze wolk nog enkel dichtbij jou wou zijn, daar in onze donkere schuilhaven, ver van de tegen de hoger liggende kasseien tikkende hakken daarbuiten? Hoe kon zij – door haar schaamte omwille van een ontsierende wijnvlek op haar rechterwang en daaruit voortvloeiend, haar gewild afstand houden ook van mij – begrijpen hoe hemels het was samen met het lief naar huis te rijden na schooltijd? Jij met één hand in mijn schouder knijpend terwijl je voortgestuwd werd door de snelheid van mijn knalgele brommertje waarop ik volop genietend pronkte? Onze haren los in de wind, onze ogen schitterend van opwinding, onze wangen roodgloeiend van het zalige geluk alleen al.

Niet dat het mooie liedje lang mocht blijven duren: ik mocht niet met je blijven omgaan met jou vanwege je moeder die

me met mijn zeventien lentes te jong vond voor de liefde, en jij belde – oh God! – bij mijn ouderlijke woning aan toen ik er inmiddels al uit getrokken was. En je had de immense pech daar mijn vader aan te treffen. Pas toen begreep je echt hoe het was geestelijk vertrappeld te worden door een ouder die zijn kind haatte. Geen woord van respect of menselijkheid verliet zijn mond toen je hem om mijn adres vroeg. Uiteraard gaf hij je dit niet – net omdat je erom vroeg. En jij, die me graag zag, betaalde de volle prijs voor die liefde. Je ging met hem in gesprek, en toen dit hoog opliep noemde je hem de duivel in eigen persoon. Ik geloof je voor honderd procent met je hevig ontdane bewering dat zijn stoppen toen doorsloegen. Want ik ben er zeker van dat hij zich op dat moment totaal verrast, ontmaskerd voelde in zijn voor de buitenwereld zeer zorgvuldig verborgen bestaan en bezigheden. Jouw woordkeuze kon niet treffender en nog meer rakend zijn...

Lange tijd daarna vond jij mij. Ik had ik toen een relatie met Mart, met wie ik een arbeidershuisje deelde. Onze wegen scheidden zich. Jij ging je weg, ik de mijne. Jij vertelde me nog hoe je mijn vader en zijn mogelijke weerwraakacties vreesde – hij wou je stuk. Ik zei je nog dat ik Mart niet durfde laten vallen voor jou en hoe ik een nieuw leven opbouwde, verweg van hén. Wij zagen elkaar pas jaren later weerom terug. Jij inmiddels gescheiden, ik nog niet officieel. En beiden wrang toen we elkaar in korte woorden vertelden hoe onze relaties en onze levens verlopen waren. Wat we nog niet begrepen was, dat onze jonge verbittering een relativerend, hoopgevend zicht op een langere termijn belette, en hoe dit ertoe leidde dat jij definitief jouw weg ging, en ik de mijne. Maar je echt loslaten deed ik nooit: ik ben altijd van jou blijven houden.

En ik vond onlangs – eindelijk! – het singeltje dat je in je jonge jaren opnam. Gisteren hoorde ik het in een muziekwinkel waar een super vriendelijke plaatfanaat me toestond jouw liedjes te beluisteren op zijn platendraaier. Ik genoot van je diepe, volle mannelijke stem en prees God dat je deze zelfexpressie mocht creëren. Het was een liefdesliedje, wat had ik anders verwacht? We waren weer even heel dicht bij elkaar, en dat moment kon noch jouw moeder, noch mijn vader van ons afpakken.

Lieve Johan, onze wegen mochten zich dan gescheiden hebben, voor mij ben je er nog altijd en meer dan ooit. Want jij doorprikte in al je jeugdige overmoed het misdaadmasker van mijn vader, ooit en lang geden. En aan jou vertel ik nu wat er in dit verband in alle geheimzinnigheid met me gebeurde eind de woelige jaren negentig en de jaren erna. Nog tijdens de achtervolgingsterreur begon ik de gebeurtenissen in de vorm van fragmenten te beschrijven, niet weten waar ik zou uitkomen en of ik wel in leven zou blijven en het volgende fragment zou halen. Ik nodig je uit dit verslag van mijn zoektocht samen met mij stap voor stap mee te lopen. En ik geef jou – en alle lezers - de raad het werk af en toe eens opzij te leggen en wat frisse lucht op te snuiven. Want verrijnd, zachtaardig en vreugdevol werd de netwerkmuziek allerrminst Maar ik weet hoe dan ook dat je mijn liefde voor het leven en de waarheid er doorheen zal horen klinken:...

DEEL A

In Deel A schetste ik door middel van 20 bondige fragmenten wat er aan bevreemdende gebeurtenissen plaats vond eind 1997 en de periode daarna. Voor mij als volwassen vrouw van in de veertig, was het toen in die woelige periode, geruime tijd zoeken naar de samenhang, de achtergrond en betekenis van deze feiten.

Ik wist dat ik als kind vanaf mijn geboorte seksueel was misbruikt en gepijnigd door mijn vader. Ik wist ook dat er heel wat 'vrienden' en 'vriendinnen' van hem bij deze duistere zaken betrokken waren. En ik wist dat ik vooral rond mijn 4 à 9 jaar in de hoogste kringen in binnen- en buitenland vertoefde, daar waar voor een welbepaald persoon zelfs een reverence moest gemaakt na te zijn misbruikt.

Ik wist echter ook dat ik alles héél diep in mezelf en héél ver van mijn dagelijks leven weg wou hebben. Want ik ondervond dat deze zaken veel te gruwelijk waren om te her-zien, her-horen, her-voelen en ik had genoeg af te rekenen met de gevolgen van het optreden van enkele psychotherapeuten die me tot op het bot braken. Door hun toedoen en de medewerking van enkele bekenden, leed ik immense lichamelijke en geestelijke pijnen, verloor ik door een lange uitputtings- en ziekteperiode mijn werk als begaafde en gedreven psychologe en was ik in de financiële problemen terecht gekomen.

Dus was het voor mij genoeg geweest. Ik wou niet meer herinnerd worden aan mijn traumatische kindjaren. En ik wou me geen vragen meer stellen bij de geheime daden van mijn vader en zijn wel zeer uitzonderlijke leven.

Lange tijd was ik gelukkig – een relatief begrip – geweest met mijn studie psychologie waarin ik met ge-

mak afstudeerde. Mijn zoon gaf me de grootste vreugde en vervulling. Met mijn ex waren er zo goed als nooit ernstige conflicten. Mijn werk in het onderwijs was mijn lust en leven. Ik trachtte te herstellen van het vernietigende werk van hen die me als volwassene zo onmenselijk hard aanpakten. En ik leefde daartoe een stil en onopvallend, spiritueel geïnspireerd leven.

Totdat... er plots... een gruwelijk telefoontje naar me werd gedaan... dat me weer herinnerde aan mijn kindertijd. Tot... ik helemaal niet mee scheen te zijn met de nieuwsberichten over een kwaadaardig kinderseksnetwerk waaraan Brusselse hooggeplaatsten meewerkten. Tot ik nieuwsgierig werd en na het lezen van een krantenartikel meer wou weten over een nieuwe werkgroep van een zekere Kattina, die beweerde professionele informatie te verschaffen over satanische netwerken van kinderhandel,..

Veel begreep ik niet van de bevreemdende gebeurtenissen en hun onderlinge samenhang of betekenis. Wie geloofde er trouwens eind de negentiger jaren in het bestaan van een uiterst geraffineerd, geheim en grootschalig kinderseksnetwerk in België? En hoe kon ik mijn hevige weerzin tegen het onder ogen zien van hun zeer gerichte en op elkaar afgestemde activiteiten overwinnen zolang dit niet echt dringend nodig was? Voor mij bleven de gebeurtenissen een raadsel. Het leek alsof ik losse fragmenten in elkaar te puzzelen had, en daarvan deed ik verslag in het eerste deel van dit verhaal.

I.

Bevreedende
gebeurtenissen.

1: Een telefonische intimidatie.

Het was tijdens de kerstperiode eind 1997, dat de telefoon rinkelde. Gewoontegetroouw liet ik de bel enkele keren overgaan, een veiligheidsmaatregel die me wapende tegen de talloze oproepen waarbij telkenmale de hoorn werd neergelegd van zodra ikzelf of het antwoordapparaat mijn naam uitsprak. Deze keer echter had ik het gevoel dat er iets ernstigs aan de hand was. Ik nam zo vlug ik kon de hoorn van de haak en drukte het stopknopje van de beantwoorder in. Even viel er een volstreckte, dreigende stilte. Een moordende angst sloeg me om het hart. Ik hoorde geen naam, noch een ademhaling.

Verwoed en ijzig kalm tegelijk trachtte ik voeling te krijgen met de afwezige aanwezige. Diens kortstondige diepe alomtegenwoordige zwarte leegte bracht me in de war. Het voelde alsof een ontmenselijkt Niets, me met alle geweld wou dwingen tot een zeer specifiek iets. Plots weerklonken kinderkreten die door merg en been sneden. Ijselijke, dierlijke kinderkreten van een jong kind dat in doodsgevaar haar hele ziel uitbrulde in volstreckte ontzetting, volstrekt verzet. En een fractie van een seconde na het uitsterven van de laatste klanken vol monsterlijke pijn en doodsangst sloeg er een volstreckte stilte in... die nog even bleef hangen... met een welbepaald doel... Daarna werd de verbinding verbroken. De opdracht leek voltooid. Voorzichtig legde ik de hoorn neer.

Dit kind is dood, wist ik, het waren haar laatste momenten. Ik begreep dat de strijd tussen de sadistische beul en zijn kleine, weerloze prooi, definitief beëindigd was.

De opname klonk technisch perfect. De opname-apparatuur leek gesofisticeerd, de timing uitermate pro-

fessioneel. Net lang genoeg om de luisteraar in een quasi even grote ontzetting te brengen als het gefolterde kind. Net kort genoeg om na de eerste schokreactie doordrongen te worden van de achterliggende idee: Dit is een levensgrote, zorgvuldig geplande én uiterst intens-doelbewuste doodsbedreiging. Ze moest beletten dat ik als verplichte toehoorder iets niet nader omschreven zou doen. Wat ik te doen of te laten had, werd me niet verduidelijkt; wie dit iets van me gedaan wou krijgen, evenmin. Maar ik begreep wel terstond dat ik te doen had met een niet te onderschatten persoon, niet te onderschatten praktijken en een niet te onderschatten macht.

De uren volgend op deze wreedaardige inbreuk op m'n privacy, werden door mijn geest en lichaam verwelkomd als kostbare tijd waarin mijn geschokte hart en ziel hun rust konden hervinden. Het brullende kind riep lang vervlogen herinneringen bij me op. Ik zag mezelf terug als kleuter met lange, blonde vlechten en een heldere, pientere, hemelsblauwe blik, groot en stevig voor mijn leeftijd en zeer bijdehand. Een kwaliteit wist ik, die overdag vaak verloren ging onder de zwarte moedeloosheid en versuffing, die een tijdlang als een loden last mijn dagelijkse leven verzwaarden nadat ik ernstig verwond werd. En na deze gebeurtenis verkilden en beklemden een extreme angst en ontreddeering ook mijn woelige nachten. Het eindeloos lijkende telefonisch gebrul leidde er inderdaad toe dat één raak beeld met volle kracht uit deze oude herinneringsfilm naar boven werd gestuwd en me korte tijd doodziek maakte. Het was het beeld van mij als kleuter, vastgebonden op een operatietafel in een gore, verdorven ziekenhuissfeer, waar meedogenloze mannen me gebruikten als seksueel materiaal voor hun wellustig plezier.

Zoals gewoonlijk was ik vooraf geblinddoekt, met medicijnen verdoofd en op de achterbank van de auto gelegd en daarna weggevoerd. En die ene keer werd ik zelfs comateus teruggevoerd naar huis. Door een slag met een groot voorwerp op mijn hoofd die me totaal weerloos maakte en nadien een groot litteken veroorzaakte. Deze keer was de beul té ver gegaan met zijn weekendvermaak. Mijn hoofd zou veertig jaren later nog de sporen dragen van wat toen gebeurde.

Het litteken op m'n hoofdhuid, gaat van de grens tussen mijn voorhoofd en haarinplanting tot het eind van mijn schedeldak, waar een weerbarstige weerborstel nog steeds verzet aantekent tegen deze nazi-liefhebberij van weleer.

'Zo'n twintig centimeter lang', zegde mijn vertrouwde en bereidwillige huisarts toen ik haar rond m'n vijfendertigste vroeg het litteken na te kijken – ik vertelde haar voor het eerst dat deze sporen kaderden in het seksueel misbruik dat ik als kind meemaakte. 'Zo'n leven lang de pijn', dacht ik, nadat ze de lintmeter weer opzij legde.

De avond na de gruweltelefoon voelde ik de diepte van de wonde weerom in alle hevigheid. Daarvoor bestond geen maat. Mijn ooit zo verwrongen gezichtje vroeg er met aandrang om, al was het maar kortstondig, gezien en gehoord te worden, even alomtegenwoordig zicht- en hoorbaar te zijn. Waar ik zonet gedwongen werd de afgrijselijkste klanken te aanhoren, herzag ik enkele uren later met dankbaarheid het kind dat ik ooit was.

'Lieve, sterke, verminkte kleine meid', sprak ik haar rustig toe, 'nu laat ik je behoedzaam baden in de kracht van de stilte, in mijn liefde, sterker dan de afschuw en het verzet. Laat goddelijke muziek en oprecht gebed je kleine ziel doordringen'. Ik keek zo-

doende naar de herinneringsbeelden zolang ze erom vroegen. Na het beëindigen van deze intense avondmeditatie vertrokken ze samen met het doorstane kinderleed weerom de diepte in. Een stukje lichter, verlichter en warmer geworden.¹ Mijn nacht was rustig. Gelukkig realiseerde ik me niet dat deze rust slechts van korte duur zou zijn.

Voor het kindje dat ik van zo nabij haar doodsangst hoorde uitschreeuwen, had ik geen woorden. Die heb ik nog steeds niet. Het is voor mij nog niet dood en begraven. Ik hoorde haar stemmetje van té nabij en té intens. De ingetogen kerstsfeer verzachtte mijn ruwe pijn, hoewel een diep gevoel van zinloosheid en machteloosheid als een schaduw over de vredevolle dagen met zachte muziek, bleef hangen.

Ik vermoed dat deze donkere schaduw maar echt opgelost zal worden, als er eindelijk een antwoord komt op de vraag wie deze extreem ernstige telefonische bedreiging uitwerkte en de dader bekend wat hij met het gefolterde kind deed, en waartoe hij haar stervende stemmetje misbruikte...

Tot de dag van vandaag is er echter nog niets opgelost. Ik leef immers in België. Een land waar misbruikte en vermoorde kinderstemmen misbruikt worden om getuigen te vermoorden. Een land dat een kwalijke reputatie opbouwde inzake de corruptie van rijks-wacht-, politie- en justitiemilieu's, die het oprollen van het Dutrouxnetwerk zouden verhinderen. Een land waaruit ik wegluchtte, toen bleek dat de zeer professionele geluidsopname slechts een schakel was in een uitgebreide reeks zorgvuldig uitgekende misdaden, gericht op één en hetzelfde doel: volstreekte stilte...

Lieve Johan,

Wat had ik graag gehad dat ik me in uw armen kon koesteren na deze barbaarse telefoon, je rillend en trillend vertellend wat ik te horen kreeg en hoe luguber dit overkwam. Je moet goed gek zijn om een klein kind te vermoorden en die ijselijke klanken af te vuren naar iemand die je het zwijgen wil opleggen, meende ik toen en nu nog. Ik voelde me verdornd alleen staan met dit ontzetting veroorzakend binnendringen in mijn privéleven, ook al was ik intussen meer dan vertrouwd met het alleen doorstaan van onmenselijk leed. Want daarvan had ik ruimschoots genoeg gehad... ook al was je lang niet alles bekend...

2: Een kinderseksnetwerk.

De januarimaand van 1998 startte somber, alsof de overgang van oud naar nieuw een dwaling beging en tegen alle verwachtingen en beloftevoldheid in, was aangeland in een versleten, afgeleefde tijd. Nog weinig vreugde kon mijn ziel beroeren, slechts zelden toverde wat sprankelende of bizarre humor een glimlach op m'n gezicht. Ik merkte aan het gewicht der dagen dat mijn hart grondig bezwaard was.

Monsterlijke bedreigingen kreeg ik niet meer te horen, wat me gezien de uiterste perversiteit van die ene opname geenszins verwonderde. Toch diende er zich nog net tijdens de schoolvakantieperiode, een tweede verdachte telefoon aan. Ditmaal ontbrak de immense, niet nader te vatten diabolische dreiging en bleek iemand het nodig te vinden me naar schreeuwende kinderen te doen luisteren. Ze schreeuwden effectief een volle minuut lang, het waren er meerdere die tegen elkaar op huilend de klappen leken op te vangen van een slaande of trappende volwassene. Ik luisterde geduldig naar de machteloze kinderen en zocht met aandrang naar een momentje van stilte waarin ik hen kon toespreken.

Verder dan een herhaaldelijke 'hallo, wat scheelt er?', kwam ik echter niet, want het opzet liet blijkbaar niet toe dat ik me tot hen kon richten of één van de kinderen me echt om hulp vroeg. Het was de eerste keer dat ik geluiden van dit soort doorgebeld kreeg, en een sterk vermoeden over de mogelijke afzenders stak de kop op. Ik noteerde het, voor het geval de zaak ooit mocht onderzocht worden.

De telefoonterreur tastte het diepste van mijn wezen en het fundament van mijn privacy en vrijheid aan. Het ergerde me ten zeerste, dat ik nergens terecht kon met mijn klachten over deze sinistere schending van mijn mensenrechten. Ook al was het me nog niet duidelijk wie de niet te onderschatten persoon en macht was die achter de gruwelijke intimidatie verscholen ging, toch twijfelde ik geenszins aan de ernst van de situatie. Een professioneel doodgemarteld kind, een niet mis te verstane zwijgplicht, een amateuristische klankopname van kinderen tijdens een mishandeling, een mank lopend onderzoek naar de daden van Dutroux, - een blijkbaar door hogehand beschermd kindermoordenaar -, daaraan gekoppeld de herhaalde mediaberichten over satanische sekten waarin kinderen seksueel misbruikt werden... Dit alles leek me ondoorgrondelijk en meer dan enkel beangstigend. Mijn dagelijkse bezigheden verderzettend – ik deed hoofdzakelijk vrijwilligerswerk in een yogacentrum -, sijpelden deze bevreemdende gedachten geregeld door mijn hoofd, alsof mijn hersenen op zoek waren naar een verklarende samenhang die me de nodige rust kon verschaffen.

Ik was bovendien onder de indruk van een schokkend krantenartikel dat ik kort tevoren opzij legde omdat iets in me zegde dat dit wel eens heel belangrijk voor mij kon zijn. Het ging over kinderseksnetwerken, waarin

volwassenen op de meest barbaarse wijze jongere en oudere kinderen tiranniseerden en seksueel uitbuitten. De vrouw die hierover getuigde sprak met opvallend veel realiteitszin. Ik was er zeker van dat deze getuigenis tot meer opheldering kon leiden in de zaak Dutroux, waarin vooral geen namen mochten genoemd, geen hoogstaande successen mochten geboekt, geen sluitende en afdoende oplossingen mochten gevonden. X1 of Regina Louf, de getuigende, mocht dan een zogenaamd 'nevendossier' wezen, toch kwam het me eerder over alsof zij ons de keiharde hoofdbrok over 's lands meest beruchte kinderseksnetwerk – het zogenaamde Dutrouxnetwerk – voor schotelde.²

Het verlangen klaarheid te brengen in een reeks vragen waarmee ik al zo'n vijftien jaar lang rond liep, groeide zienderogen. Ik wist dat het niet uit zichzelf zou verdwijnen, maar het weerzinwekkende van mijn verleden – waarbij ik als kind meegetroond werd naar de meest obscure en verderfelijke oorden en van groot belang zijnde personen en plekken – overstelpte me met weerstand, weerzin en machteloosheid. Ik mocht dan vermoeden dan mijn vader en deze daders gelinkt waren aan de veelbesproken Dutroux-omgeving, toch schrok een bevestiging ervan me ten zeerste af en weerhield ze me van elke stap. Ondanks mijn steeds sterker wordende nieuwsgierigheid, had ik geen zin mezelf in de vernieling te helpen. Ik besloot dan ook zeer voorzichtig te blijven en belde een kennis met enige ervaring in deze zaken. Wat ik hoorde verwonderde me niet. Ze vertelde me dat de verhalen van X1 niet de enige van dit genre waren, maar het was uitkijken geblazen met de overlevenden van dergelijke netwerken; er zaten ook vrouwen tussen met een verdachte reputatie. Ik beloofde haar op mijn hoede te zijn en waande me vrij veilig bij de beslissingen die ik toen nam. Ik zou enkel naar een tv-